

ved, har der ogsaa i de senere Aar været Overskridelser, men vedkommende Minister kommer hvert Aar og begærer 20,000 Kr., og Finansudvalget og Rigsdagen bevilge 20,000 Kr., någet man ved, at det er i det mindste 5—6 Gange, ja 9 Gange saa meget, der gaar med til disse ulykkelige smitsomme Sygdomme hos Kreaturerne. Hvorfor skal man blive ved paa den Maade? Et Budget skal dog være paalideligt. Naar man ved, eller med største Sikkerhed kan skønne, at der gaar meget mere med paa en vis Konto, end man tidligere har troet, saa gør man, som en fornuftig Forretningsmand gør i sine private Affærer, naar han skal lægge et Budget; man forhøjer det kalkulerede Beløb, saa at der er Rimelighed for, at det skal komme til at slaas til. Det, som nu Statsrevisorerne have bemærket, er, at denne betydelige Merudgift altsaa dette, at der er gaaet 9 Gange saa meget med, som man havde kalkuleret ved Finanslovens Vedtagelse burde have været hjemlet ved Tillægsbevillingsloven. Det fandt den ærede Ordfører i Dag ganske ubegribeligt. Det var ubegribeligt, at man, naar man ser, at der er gaaet 9 Gange saa meget med, finder, at det vilde have været nok saa hensigtsmæssigt og rigtigt, om der var kommet en Post paa Tillægsbevillingsloven i den Anledning, og den ærede Ordfører støttede det paa, at denne Post, disse 20,000 Kr. til de smitsomme Sygdomme, er kalkulatorisk, hvilket udtrykkelig er sagt, idet der staar „anslaas til“. Det er fuldstændig rigtigt, den er og maatte være kalkulatorisk, men jeg tror ikke, at den ærede Ordfører har Ret i at sige, at det, at en Post paa Finansloven fremtræder som kalkulatorisk, fritager vedkommende Minister, naar det i Aarets Løb viser sig, endogsaa forinden Forslaget til Tillægsbevillingsloven er udarbejdet, eller i alt Fald forinden Tillægsbevillingsloven er endelig vedtagen i Tingene, at den Kalkule, man har lagt til Grund ved Finanslovens Forelæggelse eller Vedtagelse, er fuldstændig forkert, fra at begære et passende Beløb paa Tillægsbevillingsloven, saaledes at der i Virkeligheden kan komme Overensstemmelse mellem det bevilgede Beløb og det eventuelle Regnskab. Den ærede Ordfører lader til at mene, at naar en Post blot er kalkulatorisk, skal der ikke optages noget paa Tillægsbevillingsloven derom. Dertil er at bemærke, at det ofte er meget vanskeligt at sige, hvorvidt en Post paa Finansloven virkelig er kalkulatorisk eller ikke, men selv om det, som her, er givet, at den er

kalkulatorisk, synes jeg, at naar det tillige er givet, at Kalkulen har været rent forkert, maa man sige, at saa maa et passende Beløb optages paa Tillægsbevillingsloven. Kun derved kommer man i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelse om, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har sin Hjemmel i Finansloven eller en Tillægsbevillingslov. Jeg vil naturligvis ikke hermed have sagt, at fordi det viser sig, naar et Statsregnskab foreligger, at en kalkulatorisk Post er overskreden, skal man straks gaa i Rette med vedkommende Minister, fordi han ikke har begæret et Tillæg paa Tillægsbevillingsloven. Det er ikke Meningen, og de Eksempler, den ærede Ordfører anførte paa Overskridelser paa dette Regnskab med Hensyn til kalkulatoriske Poster, overbevise mig ikke om, at naar der saaledes som her er en flagrant Overskridelse, det saa ikke var rigtigt at bringe Overensstemmelse til Veje. Jeg maa tilstaa, jeg forstaa ikke ret, hvorledes den vedkommende Minister, det er vel Indenrigsministeren med de Erfaringer for Øje, som de forløbne Aar have vist, kan indskrænke sig til hvert Aar at komme og sige: jeg kalkulerer, at til smitsomme Sygdomme hos Husdyrene vil der medgaa 20,000 Kr., naar det allerede i det Aar, hvis Regnskab vi nu have til Behandling, er givet, at der er medgaaet 181,000 Kr. og noget tilsvarende de andre Aar. Altsaa, jeg taler ikke ud fra et almindeligt Princip om, at fordi der er Overskridelse paa en kalkulatorisk Post, skal der søges Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, men det er en ganske praktisk Betragtning, at naar det viser sig, at Kalkulen har været rent forkert, og det har kunnet ses i Løbet af Finansaaret, er det rimeligt og stemmende med god Orden, at Ministeriet begærer en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvad jeg for Resten tidligere har gjort, at det ikke er uden Betydning, om det er den vedkommende Ministers Pligt allerede paa Tillægsbevillingsloven at komme og forlange en yderligere Udgiftsbevilling, eller om han kan slaas sig til Ro med at sige: Det kommer jo nok frem en Gang, naar Statsregnskabet kommer til at foreligge for Statsrevisorerne, og deres Betænkning kommer til at foreligge for Rigsdagen, faar Rigsdagen at vide, at der har været en Overskridelse! Derved hænder det, at en Overskridelse, som, hvis den blev begæret paa Tillægsbevillingsloven, meget hurtigt vilde komme til Rigsdagens Kundskab, saaledes at denne, om den fandt Anledning dertil, straks kunde undersøge